

CZÉBELY LAJOS

az óriás érdes tenyerén

*néha látom a hajnali fényt
bogy útra keltem a térben
az idő szembejött velem
szemembe nevetett és visszafordult
előttem nyargalt majd eltűnt*

birtelen

*magamra hagyott az úton
egy gonosz óriás érdes tenyerén
az út porában*

*– rab szülők magát szabadnak érző fia –
forogtam keresőn magam körül*

*saját pályámon keringve
mások pályáját figyeltem
mikor köröznek értem
mikor zúgnak ellenem*

*meleg nyári éjszaka volt
az égbolt*

*a világmindenség képernyője
ősi pogány igazságok fényjeleit küldte
hangjeleit*

rejtélyes rajzokkal kanonizált sámándobján:

*pálya pályát érint
pálya pályát metsz
se érte se ellene
semmit nem tehetsz*

*korok köröznek
körök torzulnak
emberek szeretnek
emberek hazudnak*

*bazudva szeretnek
szeretve bazudnak*

*még égtek csitri lányok testének
fehér gyertyái
mint a tisztaság reménye
még bittem
mint nyirkos kőfalban a szegény asszony
tarthatom hitét a köveknek
szét ne dűljenek
ez már nem jelen volt
de a vágyott örök jövő*

*kegyes vagy baldokló óriás
megengeded
hogy utolsó perceidben
híveid de ellenségeid is
mohón imádkozzanak éretted*

*most ősz van
s nem érdekel ami körülvesz
ha tél tavasz vagy nyár volna
akkor sem érdekelne
mintha egy ideje már nem érintene
a fizikai világ
– vagy amit annak neveznek –
nem keresem már a végső összetevőket
a tér az idő és az okság bennem
csupán egy kérdéssé társul:
Veled lehetek-e még ma...?*